

ikke holdbart, og det må man naturligvis også sande på et tidspunkt.

Og vi husker naturligvis, at integrationsloven ikke alene er et projekt, som regeringen og den øvrige venstrefløj har del i, men et projekt, som alene kom igennem som følge af, at Venstre og De Konservative undlod at stemme til loven og endda med efterfølgende opbakning – desværre – til loven.

Så har der været en del skattedebat på det seneste og gudskelov for det, for skatten er efter Dansk Folkepartis opfattelse meget, meget høj i det danske samfund. Og det er, som om den nuværende regering, når den skal stramme finanspolitikken, kun kan finde ud af at gøre det gennem højere skatter, og omvendt, hvis man vil lempe på finanspolitikken, kan den kun gøre det gennem højere offentlige udgifter, mens al diskussion om, hvilken størrelse den offentlige sektor bør have i forhold til den private sektor, ikke er synderlig til debat.

Det må også være baggrunden for, at det anses for fuldstændig urealistisk at forpligte sig til ikke i de kommende år at hæve det samlede skatte- og afgiftstryk. Men hvis udgangspunktet er, at den enkelte dansker i dag betaler rigeligt i skat, ja, så bør det faktisk være en realistisk ambition, at man ikke ønsker at hæve skattetrykket yderligere.

Dermed siger man jo ikke, at der er områder, der ikke bør tilføres penge, men man siger, at de penge skal findes gennem omfordeling af de offentlige udgifter, så de områder, vi forstår ved kerneområder, kan få mere, og de områder, der ikke er en del af kerneområderne, omvendt kan nedjusteres.

Det er også baggrunden for, at vi i Dansk Folkeparti har valgt at støtte det meget omdiskuterede skattestop. Man kan sige, at når det her med at have et skattestop bliver så hårdt angrebet, og når det åbenbart anses for at være hamrende urealistisk fra regeringspartierne side, så må det vel skyldes, at man ikke har fantasi til at forestille sig andet, end at man må hæve skatterne også i de kommende år.

Derfor er det naturligvis også interessant at se på de skatteaftaler, der er lavet på den nuværende regerings foranledning. Det siges jo ofte, at bestræbelserne går på at lempe personskatterne ved at flytte skat til andre skattekilder, ikke mindst grønne afgifter, men jeg tror roligt, jeg kan påstå, at de fleste oplever det sådan, at de stort set betaler det samme i personskat, som de

gjorde tidligere, og nu blot skal finde en finansiering for alle regeringens afgifter oveni.

Det er da også det, der kommer til udtryk på forsiden af Politiken fredag den 8. december 2000, hvor der står, at når pinsepakken er fuldt indført i 2002, betaler en fuldtidsbeskæftiget lønmodtager 3,90 kr. mere i personskat, hver gang han eller hun tjener 100 kr., end i 1986. Det viser nye beregninger, som Finansministeriet har foretaget for Politiken. Dertil kommer så en ekstraregning på i alt omkring 20 mia. kr. i grønne afgifter. Regnestykket gøres sådan op, at i 1986 gik 35 kr. og 30 øre af hver tjente 100 kr. til personskat. Godt 15 år og tre skattereformer senere skal der i 2002 afleveres 39 kr. og 20 øre i rene personskatter for hver 100 tjente kroner.

Selvfølgelig skyldes denne udvikling, at man samtidig med, at trækprocenter på statsskatten er faldet, har beskåret fradrag, indført brutto-skat og ændret på skattegrænsen. Og selvfølgelig hører det også med til billedet, at kommuner og amter har hævet deres del af personskatten, men ikke desto mindre er det altså svært at skulle blive ved med at høre på, at skattereformerne har medført en lavere personbeskatning til fordel for afgifter. Når de fleste føler, at det nu er både-og – både personskat og flere afgifter – så virker det altså ikke helt skævt.

Jeg kunne godt tænke mig som et led i den her debat, når finansministeren skal op og svare, om finansministeren så kan bekræfte de tal, man øjensynlig har givet til Politikken.

Der er mange ting, der skal løftes. Og det er klart, som man også kan fornemme det her i dag, at valgkampen åbenbart allerede er gået ind og det på trods af, at der kan være et års tid måske til det kommende folketingsvalg. Hvis der kommer til at gå så lang tid, har det desværre også lange udsigter til at få gjort op med den miserable udvikling, som den nuværende regering er bannerfører for: Eneste trøst skulle så være at hente i, at jo længere tid der går, jo flere også af Socialdemokratiets egne vælgere vil kunne se, at et skifte er nødvendigt i dansk politik.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg vil spørge Dansk Folkepartis ordfører, som jo taler meget om, at de ældre skal have det godt og bedre, at sundhedsudgifterne og sygehuse ikke mindst er meget vigtige, og så samtidig vil pege på hr. Anders Fogh Rasmussen, hvis der nu kommer flertal for det, om Dansk Folkeparti